

NORGES HØYESTERETT

D O M

avsagt 14. september 2020 av Høyesterett i avdeling med

dommer Hilde Indreberg
dommer Aage Thor Falkanger
dommer Ragnhild Noer
dommer Arne Ringnes
dommer Wenche Elizabeth Arntzen

HR-2020-1777-A, (sak nr. 19-154777SIV-HRET)
Anke over Borgarting lagmannsretts dom 3. juli 2019

ANG AS

(advokat Torgeir Fjeldskaar)

mot

Staten v/Skatteetaten

(Regjeringsadvokaten
v/advokat Asgeir Nygård – til prøve)

S T E M M E G I V N I N G

(1) Dommer **Falkanger:**

Sakens spørsmål og bakgrunn

- (2) Saken gjelder gyldigheten av vedtak om etterberegning av merverdiavgift der det ble lagt til grunn at anskaffelse og vedlikehold av motorbåt ikke var skjedd i næringsvirksomhet, idet utleie av båten objektivt sett ikke var egnet til å gå med overskudd. Spørsmålet er hva som er det avgjørende tidspunkt for vurderingen av om en virksomhet er egnet til å gi overskudd.
- (3) I 2000 ble ANG AS stiftet og registrert i Enhetsregisteret som et konsulentselskap med «det formål å ha eierinteresser og gjøre investeringer i andre selskaper og virksomheter». Selskapet skulle «eie lisenser, agenturer og rettigheter til produkter og tjenester for andre selskaper i tillegg til beslektet virksomhet». I 2001 ble selskapet også registrert i Merverdiavgiftsregisteret.
- (4) I 2007 ble det i tillegg registrert i Enhetsregisteret at selskapet skulle «drive utleie av båter». Bakgrunnen var at selskapet hadde kjøpt en 40 fots motorbåt for 3 434 000 kroner. Båten ble solgt tilbake til leverandøren i 2010 for 3 000 000 kroner. Ved begge transaksjonene ble det beregnet henholdsvis inngående og utgående merverdiavgift.
- (5) Den 23. mars 2010 kjøpte ANG AS en ny båt – denne gangen på 35 fot og med navnet Spind III. Båten kunne transportere 14 personer innenskjærs og 10 personer utenskjærs. Kjøpesummen var på 3 194 000 kroner, og selskapet fradragsførte den inngående merverdiavgiften i sin omsetningsoppgave for tredje termin 2010. Båten ble solgt i juli 2015 for 1 850 000 kroner. Også for denne transaksjonen ble det beregnet merverdiavgift.
- (6) Skattekontoret fattet 16. desember 2015 vedtak om etterberegning av merverdiavgift knyttet til utleie av Spind III for årene 2010-2014. Den fradragsførte merverdiavgiften ble etterberegnet med til sammen 747 244 kroner, hvilket utgjorde alle fradragene knyttet til kjøp og drift av båten. Selskapet ble dessuten ilagt tilleggsavgift på 20 % av dette beløpet. Vedtaket var begrunnet med at båten ikke inngikk i næring, idet denne delen av selskapets virksomhet objektivt sett ikke var egnet til å gå med overskudd. Skattekontoret la til grunn at denne vurderingen skulle skje med utgangspunkt i oppstarten av virksomheten, hvilket ble angitt å være da Spind III ble kjøpt i 2010.
- (7) Etter klage fra ANG AS stadfestet Klagenemnda for merverdiavgift 30. juni 2016 skattekontorets vedtak. Klagenemnda bygget på at vurderingen måtte skje med utgangspunkt i det samme tidspunktet som skattekontoret la til grunn.
- (8) ANG AS tok 5. januar 2017 ut søksmål mot staten ved Skatt øst med krav om at Klagenemndas vedtak 30. juni 2016 var ugyldig.
- (9) Den 7. mars 2017 fattet skattekontoret vedtak om etterberegning av fradragsført inngående merverdiavgift på utgifter til båten i 2015 med 57 998 kroner, samt tilleggsavgift på 20 % av dette beløpet. Søksmålet ble da utvidet til også å gjelde gyldigheten av dette vedtaket.

- (10) Ved Oslo tingretts dom 1. mars 2018 ble staten ved Skatt øst frifunnet og tilkjent sakskostnader. Tingretten la til grunn at vurderingen av om virksomheten var egnet til å gå med overskudd, som utgangspunkt måtte skje ved oppstartstidspunktet av virksomheten, og at dette var da den første båten ble kjøpt i 2007. Konkrete omstendigheter kunne imidlertid tilsi at avgiftssubjektet måtte foreta en fornyet vurdering også etter dette. Kjøpet av den nye båten var etter tingrettens syn en slik omstendighet.
- (11) Etter anke fra ANG AS avsa Borgarting lagmannsrett 3. juli 2019 dom med slik domsslutning:
- «1. Anken forkastes.
 2. I sakskostnader for lagmannsretten betaler ANG AS 79 750 – søttinitusensjuhundreogfemti – kroner til staten ved Skatteetaten innen to uker fra forkynnelsen av denne dommen.»
- (12) Lagmannsretten la til grunn at den nevnte vurderingen som utgangspunkt måtte foretas ut fra situasjonen da virksomheten startet opp, men at dette ikke kunne være unntaksfritt. I denne saken var det ikke en feil at vedtakene bygget på tidspunktet for anskaffelsen av Spind III. Lagmannsretten la vekt på at båten var utleievirksomhetens eneste driftsmiddel og utgjorde en betydelig kostnad. Utskiftningen av båtene hadde derved sterke likhetstrekk med oppstart av ny virksomhet. I en slik situasjon måtte selskapet – etter lagmannsrettens syn – foreta en forretningsmessig vurdering av om anskaffelsen av båten var egnet til å gå med overskudd på lengre sikt.
- (13) ANG AS har anket til Høyesterett. Anken gjelder lagmannsrettens rettsanvendelse og er begrenset til spørsmålet om på hvilket tidspunkt vurderingen av kravet om at virksomheten er egnet til å gå med overskudd, skal skje. På dette punktet står saken i samme stilling som for lagmannsretten.

Partenes syn på saken

- (14) Den ankende part – ANG AS – har i hovedsak anført:
- (15) I likhet med skatteetaten har lagmannsretten lagt til grunn feil tidspunkt for vurderingen av om båtutleien var egnet til å gi overskudd. Den klare hovedregelen må være at denne vurderingen skal skje med utgangspunkt i tidspunktet for oppstart av den aktuelle virksomheten.
- (16) Så lenge virksomheten objektivt sett var egnet til å gå med overskudd på oppstartstidspunktet, bortfaller ikke retten til å fradragsføre inngående merverdiavgift selv om virksomheten ikke lenger går med overskudd.
- (17) Vi er her i legalitetsprinsippets kjerneområde, og en regel om at det skal skje en fortløpende vurdering, må ha klart lovgrunnlag. Slikt grunnlag finnes ikke. Statens løsning gir anvisning på vanskelige skjønnstema, som ikke vil gi slik forutberegnelighet som begrunner legalitetsprinsippet. Det er særlig betenkelig når vurderingen – som her – gis tilbakevirkende kraft. Ved endringer tilbake i tid kan det dessuten oppstå en asymmetri, ved at de bare får virkning for fradragsretten, ikke for den utgående avgiften. Dette unngås dersom vurderingen knyttes til oppstartstidspunktet med et langsiktig perspektiv, og ikke

til et selektivt tidspunkt etter myndighetenes eget skjønn. En slik ordning sikrer nøytralitet og likebehandling av næringsdrivende, og den er enkel å praktisere og kontrollere.

- (18) Reglene om sletting fra Merverdiavgiftsregisteret vil ivareta de fiskale hensynene. Misbruk vil dessuten kunne fanges opp av prinsipper om gjennomskjæring. I tillegg vil de andre vilkårene om fradrag for inngående merverdiavgift fange opp de tilfellene der det ikke bør gis fradrag.
- (19) Det er ikke dermed sagt at den som ved oppstart og registrering var næringsdrivende, står fritt til å utnytte fradragretten nær sagt uavhengig av hvordan virksomheten utvikler seg. Når det foreligger særlige grunner – for eksempel dersom den pågående aktiviteten skifter karakter – kan næringsvurderingen måtte tas opp igjen. I slike tilfeller følger det av loven at virksomheten skal slettes fra Merverdiavgiftsregisteret, jf. merverdiavgiftsloven § 14-3 annet ledd. At virksomheten ikke går med overskudd, er imidlertid ikke tilstrekkelig.
- (20) Rettspraksis gir heller ikke støtte for statens syn. Tvert imot tyder praksis fra lagmannsrettene på at vurderingen skal skje på oppstartstidspunktet. I skatteretten gjør det seg gjeldende andre hensyn, og praksis derfra er derfor ikke uten videre relevant for merverdiavgift.
- (21) I denne saken skulle vurderingen ha tatt utgangspunkt i oppstartstidspunktet, altså da den første båten ble kjøpt i 2007, ikke tidspunktet for anskaffelsen av Spind III i 2010.
- (22) Lagmannsretten tar feil når den legger til grunn at situasjonen i 2010 hadde sterke likhetstrekk med oppstart av aktiviteten. Tvert imot innebar kjøpet av Spind III en fortsettelse av virksomheten knyttet til den første båten. Selskapet kunne alternativt reparert denne. Virksomheten skiftet på ingen måte karakter gjennom kjøpet av den andre båten.
- (23) Vedtaket er dermed ugyldig og må oppheves.
- (24) ANG AS har lagt ned slik påstand:
- «1. Klagenemnda for Merverdiavgifts vedtak datert 30. juni 2016 (KMVA 8965) for ANG AS oppheves.
 2. Skattekontorets vedtak av 7. mars 2017 for ANG AS oppheves.
 3. ANG AS tilkjennes sakens omkostninger for alle instanser.»
- (25) Ankemotparten – *staten ved Skatteetaten* – har i hovedsak anført:
- (26) Ved vurderingen av om næringsvilkåret i merverdiavgiftsloven § 8-1 er oppfylt, herunder om virksomheten er egnet til å gå med overskudd, skal det alltid tas utgangspunkt i anskaffelsestidspunktet. Det er altså ikke slik at en aktivitet som starter som næring, nødvendigvis vil fortsette å være det.
- (27) Sammenhengen mellom næringsvurderingen og kravet om tilknytning mellom anskaffelsen og næringsvirksomheten i § 8-1 underbygger dette synet. Tilknytningskravet skal vurderes ut fra forholdene på anskaffelsestidspunktet. Da bør det samme gjelde kravet om at avgiftssubjektet må drive næringsvirksomhet. Det vises til at dette er ordningen i skatteretten.

- (28) Reelle hensyn støtter at oppstartstidspunktet ikke kan være avgjørende. At anskaffelsestidspunktet legges til grunn, gir en klar regel, og man sikrer at vurderingen bygger på et oppdatert faktum. Dersom oppstartstidspunktet skulle legges til grunn, ville selskapet jevnlig kunne bytte ut driftsmidler og fradragsføre merverdiavgift uten at myndigheten ville hatt anledning til å etterprøve rettmessigheten. Dette kan umulig ha vært lovgivers mening.
- (29) At det på denne måten skal foretas en løpende vurdering, innebærer imidlertid ikke at det skal tas hensyn til kortvarige svingninger i markedssituasjonen. Vurderingen må skje i et langsiktig perspektiv.
- (30) Resultatet av en kontroll kan bli at det bare korrigeres for inngående avgift, ikke utgående. Dette er imidlertid bare et resultat av at reglene ikke er fulgt – noe avgiftssubjektet selv må ha risikoen for. Det er vanskelig å se at statens syn medfører en uheldig mangel på forutberegnelighet. Det dreier seg om masseforvaltning, basert på selvdeklarerer – med etterfølgende kontroll. At kontrollen kan få konsekvenser for tidligere år, er for så vidt riktig. Men det er ikke treffende å si at virkningen av etterberegning skjer med tilbakevirkende kraft. Den ansvarlige er for øvrig også på andre grunnlag forpliktet til å vurdere aktiviteten fortløpende, altså uavhengig av reglene i merverdiavgiftsloven.
- (31) Hvorvidt det har skjedd sletting av registreringer i Merverdiavgiftsregisteret, er ikke avgjørende for vårt spørsmål. Kravet om å være næringsdrivende er et materielt krav, som kommer i tillegg til formelle krav om registrering. Om aktiviteten skal slettes fra Merverdiavgiftsregisteret, er derfor et spørsmål for seg.
- (32) På denne bakgrunnen var det riktig av Skatteetaten og lagmannsretten å vurdere utsiktene til virksomheten da Spind III ble anskaffet i 2010.
- (33) Dersom Høyesterett skulle komme til at vurderingen som utgangspunkt skal foretas ved oppstartstidspunktet, må anskaffelsestidspunktet her likevel kunne legges til grunn etter en konkret vurdering. Også under en slik synsvinkel var det altså korrekt av lagmannsretten å bygge på tidspunktet da selskapet kjøpte Spind III. Det dreide seg om en stor investering, og fartøyet var praktisk sett virksomhetens eneste driftsmiddel. Kjøpet hadde sterke likhetstrekk med oppstart av ny virksomhet. Det må dessuten legges vekt på at båten var godt egnet til privat bruk. Selskapet hadde derfor ved fradragsføringen plikt til å vurdere næringsvilkåret.
- (34) Staten ved Skatteetaten har lagt ned slik påstand:
- «1. Anken forkastes.
 2. Staten v/Skatteetaten tilkjennes sakskostnader for Høyesterett.»

Mitt syn på saken

Rettslige utgangspunkter

- (35) Merverdiavgiftsloven § 2-1 første ledd bestemmer at «[n]æringsdrivende» med årlig omsetning på over 50 000 kroner av varer og tjenester som omfattes av loven, skal

registreres i Merverdiavgiftsregisteret. Etter § 3-1 skal slike virksomheter beregne merverdiavgift på omsetning av varer og tjenester – utgående merverdiavgift. Om fradrag for inngående merverdiavgift heter det i § 8-1:

«Et registrert avgiftssubjekt har rett til fradrag for inngående merverdiavgift på anskaffelser av varer og tjenester som er til bruk i den registrerte virksomheten.»

- (36) Loven definerer ikke «næringsdrivende», men kravet til næringsvirksomhet er presisert gjennom rettspraksis, jf. Ot.prp. nr. 76 (2008–2009) Om lov om merverdiavgift side 26 hvor det heter:

«Merverdiavgiftsloven inneholder ingen definisjon av næringsbegrepet. I utgangspunktet er vurderingen av om kravet til næringsvirksomhet er oppfylt den samme som i skatteretten, men heller ikke skatteloven inneholder noen definisjon av næringsbegrepet. Begrepets innhold er imidlertid blitt presisert gjennom omfattende rettspraksis på skatterettens område. Virksomheten må være av en viss varighet og ha et visst omfang, den må objektivt sett være egnet til å gi overskudd og den må drives for eiers egen regning og risiko. I vurderingen av om vilkårene er oppfylt, vil en rekke momenter være relevante. Hvilken vekt de ulike momentene skal tillegges, vil likevel være bransjeavhengig. I forhold til vilkåret om overskudd, må en f.eks. vurdere virksomheter innen jord- og skogbruk over en lengre tidsperiode enn f.eks. virksomheter som omsetter konsulenttjenester.»

- (37) For å være næring må altså virksomheten være av en viss varighet og ha et visst omfang, den må drives for eierens regning og risiko og den må være egnet til å gi overskudd.
- (38) Som nevnt er problemstillingen for Høyesterett begrenset til på hvilket tidspunkt vurderingen av det sistnevnte vilkåret skal skje.
- (39) Jeg bemerker innledningsvis at vurderingen ved registreringen i Merverdiavgiftsregisteret ikke kan være avgjørende. Kravet om at virksomheten skal skje som ledd i næringsvirksomhet, er et materielt vilkår som kommer i tillegg til kravet om registrering. Dette fremgikk noe tydeligere av merverdiavgiftsloven 1969 nr. 66 § 21. Etter denne bestemmelsen kunne en «registrert næringsdrivende» gjøre fradrag for inngående merverdiavgift. Virksomheten måtte altså ikke bare være registrert, men også rent faktisk være næringsdrivende. Den nye loven innebar ikke noen endring på dette punktet, jf. Ot.prp. nr. 76 (2008–2009) side 81, jf. også side 26.
- (40) At avgiftssubjektet – for å ha rett til fradrag for inngående merverdiavgift – må være næringsdrivende også etter registreringstidspunktet, forutsettes for øvrig i merverdiavgiftsloven § 18-1 første ledd bokstav c, slik den lød inntil den innholdsmessig uforandret ble videreført ved skatteforvaltningsloven § 12-1 jf. § 12-2. Bestemmelsen avløste merverdiavgiftsloven 1969 § 55, som kom inn ved lovendring 16. juni 1989 nr. 56. I forarbeidene til denne lovendringen er det forutsatt at avgiftssubjektet er ansvarlig for at vilkårene for registrering ikke faller bort, jf. Ot.prp. nr. 84 (1988–1989) side 3. Avgiftssubjektet har altså ikke noen berettiget forventning om fradragsrett ut fra selve registreringen eller forholdene på registreringstidspunktet. Jeg nevner også at avgiftssubjektet har en plikt til å varsle når vilkårene for registrering ikke lenger er oppfylt, jf. skatteforvaltningsloven § 8-13 annet ledd.

- (41) Tilbake står spørsmålet om hvilket tidspunkt som skal legges til grunn ved vurderingen av om virksomheten er egnet til å gå med overskudd – oppstartstidspunktet for virksomheten eller anskaffelsestidspunktet for varen eller tjenesten?
- (42) Merverdiavgiftsloven gir ikke noe uttrykkelig svar på dette, og lovens forarbeider synes heller ikke å ta noe klart standpunkt. Spørsmålet har ikke tidligere kommet på spissen for Høyesterett, men det finnes flere lagmannsrettsdommer som tar utgangspunkt i oppstartstidspunktet. I disse sakene har imidlertid tidspunktet for vurderingen ikke vært omstridt, eller anskaffelsen har skjedd ved oppstart. I Borgarting lagmannsretts dom 31. mai 2010 (LB-2009-153551) – som særlig har vært trukket frem – var begge deler tilfelle. På denne bakgrunn legger jeg heller ikke vekt på at dommen er omtalt i Merverdiavgiftshåndboken, 15. utgave 2019 side 128. Det er nok lagt til grunn i enkelte avgjørelser fra skattemyndighetene at oppstartstidspunktet skal være avgjørende, men som blant annet vår sak viser, er forvaltningspraksis ikke entydig.
- (43) Etter min mening tilsier merverdiavgiftslovens system at det må være riktig å legge anskaffelsestidspunktet til grunn.
- (44) Som nevnt er det etter rettspraksis tre vilkår for at kravet om at avgiftssubjektet skal være næringsdrivende, skal være oppfylt. Jeg kan vanskelig se det på annen måte enn at vurderingen av de tre vilkårene må skje samtidig. I hvert fall for vilkåret om at virksomheten må drives for avgiftssubjektets regning og risiko, er det klart at vurderingen må skje på anskaffelsestidspunktet. Det samme må da være tilfellet for de andre to vilkårene.
- (45) Jeg legger også betydelig vekt på den indre sammenhengen det er mellom kravet om at virksomheten må drive næring og det såkalte tilknytningskravet. For at anskaffelser skal gi fradragsrett, må de være «til bruk i den registrerte virksomheten», jf. § 8-1. Loven forutsetter her at anskaffelsen har tilknytning til en virksomhet som på anskaffelsestidspunktet oppfyller næringskravet. Dette fremgikk enda tydeligere i merverdiavgiftsloven 1969 § 21, der det het at anskaffelsen måtte være «til bruk i virksomhet med omsetning som nevnt i kap. IV». Den nye loven skulle ikke medføre noen endring på dette punktet, jf. Ot.prp. nr. 76 (2008–2009) side 27 der det tales om en teknisk revisjon. Det er i det hele vanskelig å se for seg at tilknytningsspørsmålet skulle kunne bli aktuelt uten at næringsvilkåret er oppfylt. Tidspunktene for vurderingen av disse to kravene må derfor etter min mening være sammenfallende. At tilknytningskravet skal bedømmes på anskaffelsestidspunktet, følger direkte av ordlyden i § 8-1, jf. formuleringen «er til bruk i». Dette er også klart slått fast i rettspraksis, jf. Rt-2012-432 avsnitt 44-45 og HR-2017-1851-A avsnitt 32-34. Det samme må altså gjelde næringskravet.
- (46) I denne sammenhengen har ordningen på skatterettens område betydelig interesse. I forarbeidene til merverdiavgiftsloven er det tatt som utgangspunkt at skatte- og merverdiavgiftsrettens næringsbegrep skal være like, jf. Ot.prp. nr. 76 (2008–2009) side 26. Det er riktignok tatt forbehold om at vektingen av kriteriene – utfra områdenes egenart – kan slå forskjellig ut. Men det er ikke holdepunkter for at tidspunktene for vurderingene skulle være ulike, og jeg kan ikke se noen gode grunner for en slik løsning. At vurderingen av tilknytnings- og næringskravet skal skje på samme tidspunkt på skatterettens område, er klart slått fast av Høyesterett. Det er også klart at det avgjørende tidspunktet er når den aktuelle utgiften påløper, jf. HR-2017-627-A avsnitt 34. Som Zimmer, Lærebok i

skatterett, 8. utgave side 148 fremhever, kan aktiviteten altså endre karakter over tid, jf. også Rt-1985-319.

- (47) Etter min mening er det ikke i strid med avgjørende reelle hensyn å legge anskaffelsestidspunktet til grunn. Tvert imot synes det å være helt i tråd med formålet med fradragsretten og næringsvilkåret at vurderingen skal skje på grunnlag av et mest mulig oppdatert faktum.
- (48) ANG AS har fremholdt at innholdet i en slik løpende plikt til å vurdere næringsvilkåret må bli skjønnsmessig, og at den gir liten forutberegnelighet. Etter min mening er dette ikke en tungtveiende innvending, og hensynet til forutberegnelighet må uansett veies mot hensynet til at formålet bak avgiftsreglene oppfylles. En løpende plikt må dessuten ses i sammenheng med at det avgjørende er om aktiviteten i et lengre perspektiv vil være egnet til å gå med overskudd. Vurderingen skal ha for øye utviklingen over en årrekke, ikke bare det enkelte inntektsår. En aktivitet kan gå med underskudd i flere år uten at den nødvendigvis taper karakter av næring. I praksis vil det først og fremst være i forbindelse med investeringer eller vedlikeholdsutgifter knyttet til aktiva som typisk er egnet til privat forbruk, slik som båter, hytter eller biler, at avgiftssubjektet vil måtte gjøre opp status.
- (49) En slik plikt kan ikke sies å innebære noen urimelig byrde for avgiftssubjektet. En rasjonell næringsdrivende vil uansett måtte vurdere løpende utsikten til at virksomheten går med overskudd. Dessuten vil det – ikke minst av hensyn til kreditorer – også på annet rettslig grunnlag enn merverdiavgiftsloven kunne foreligge en rettslig plikt til å foreta en løpende vurdering, uten at jeg finner grunn til å gå nærmere inn på dette her.
- (50) Den ankende part har gjort gjeldende at det må tillegges betydning at etterberegningen av merverdiavgift skjer bakover i tid. Det er riktig at kontroll kan medføre at fradrag som er foretatt for flere år siden, blir etterberegnet. Jeg kan imidlertid ikke se at dette kan få noen betydning for vårt spørsmål. Beregning av merverdiavgift er typisk masseforvaltning, basert på selvdeklarerer. Kontrollen med at fradrag av inngående avgift er gjort riktig, skjer dermed nødvendigvis i ettertid. At slik kontroll i noen tilfeller kan medføre at bare inngående avgift etterberegnes, ikke utgående, kan heller ikke være avgjørende.
- (51) Etter dette konkluderer jeg med at vurderingen av om en virksomhet er egnet til å gå med overskudd, må skje med utgangspunkt i anskaffelsestidspunktet.

Den konkrete rettsanvendelsen

- (52) Jeg går så over til å se på anvendelsen av disse rettslige utgangspunktene på vår sak. Som partene er enige om, må utleiedelen i denne sammenhengen vurderes isolert, som en egen virksomhet.
- (53) Som nevnt ble Spind III kjøpt i 2010. Båten var praktisk talt utleievirksomhetens eneste driftsmiddel, og den var relativt sett en meget betydelig investering. Selv om båten nok skulle erstatte den båten som ble solgt samme år, finner jeg det ikke tvilsomt at selskapet ved anskaffelsen – og ved senere drifts- og vedlikeholdsutgifter – skulle ha vurdert om virksomheten var egnet til å gå med overskudd. Det var også korrekt av skattemyndighetene å bygge på disse tidspunktene.

- (54) Jeg er etter dette kommet til samme resultat som lagmannsretten, men med en noe annen begrunnelse.

Konklusjon og sakskostnader

- (55) Min hovedkonklusjon er at anken må forkastes.
- (56) Ankende part har tapt saken, og staten ved Skatteetaten skal tilkjennes omkostninger etter hovedregelen i tvisteloven § 20-2 første ledd. Oppgaven er på 88 450 kroner, alt som salær. Jeg finner at kravet bør tas til følge.
- (57) Jeg stemmer for denne

D O M :

1. Anken forkastes.
2. I sakskostnader for Høyesterett betaler ANG AS til staten v/Skatteetaten 88 450 – åttiåttetusenfirehundreogfemti – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dommen.

- (58) Dommer **Noer:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.
- (59) Dommer **Arntzen:** Likeså.
- (60) Dommer **Ringnes:** Likeså.
- (61) Dommer **Indreberg:** Likeså.
- (62) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

1. Anken forkastes.
2. I sakskostnader for Høyesterett betaler ANG AS til staten v/Skatteetaten 88 450 – åttiåttetusenfirehundreogfemti – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dommen.